

Nr 247.

Av herr **Lindmark**, *angående beredande av statsbidrag till vinterväghållningen.*

Som känt utgår statsbidraget till underhåll av allmän väg, bro och färja endast för tid då mark är bar eller till så kallat sommarvägunderhåll. För underhåll av väg, när densamma besväras av snö och is, utgår intet statsbidrag. De delar av vårt land vars vägunderhåll huvudsakligen är sommarvägunderhåll få sålunda statsbidrag till nära nog allt sitt vägunderhåll. De delar åter, som en avsevärd del av året hava vinterväghållning att utföra, måste däremot verkställa icke ringa del av sin väghållning utan statsbidrag. Att detta innebär en stor orättvisa, är uppenbart.

Vid tidigare tillfällen, när fråga om statsbidrag till vinterväghållning varit uppe, ha såsom skäl mot förslagets genomförande anförts, att kostnaden för vinterväghållning vore svår att tillförlitligt uppskatta och att fara sålunda föreläge, att den upptoges till alltför högt belopp. Emellertid bortfaller denna svårighet genom införandet av den bestämmelsen, att statsbidrag till vinterväghållning skall beräknas å den verkliga kostnaden för nästföregående års vinterväghållning. Någon svårighet att i vägkassans räkenskaper hålla åtskilda de olika utgiftsposterna för vinterväghållning och andra utgiftsposter lär ej föreligga.

Med nuvarande väglagstiftning har med skäl klagats över den ojämnhet i vägtungan som råder. Genom att statsbidrag jämväl utginge till vinterväghållning, vilket bidrag lämpligen bör utgå med samma procent som statens bidrag till vägunderhåll den tid marken är bar, åstadkommes en betydlig utjämning i vägbördan i dess helhet.

Ett ytterligare skäl, som talar för en ändring i nu gällande lagstiftning på detta område, är det allt mer och mer växande kravet på en förbättrad vinterväghållning med hänsyn till önskvärdheten av automobiltrafik jämväl vintertid. Förbättrad vinterväghållning kräver ökade kostnader och därmed också kravet på statsbidrag till även denna gren av vägunderhåll.

Huruvida den av sakkunniga för utredning angående regelbunden automobiltrafik samt angående maskinell vägtrafik i de nordliga länen ifrågasatta lämpligheten av att idkare av linjetrafik till viss del skall bidraga till täckande av kostnaden för förbättrad vinterväghållning, torde i detta sammanhang jämväl böra närmare prövas.

Såväl vägkommissionen som ock 1920 års vägsakkunniga och Kungl. Maj:t i sin proposition till riksdagen år 1922 angående ny väglag hava upptagit för

slaget om statsbidrag till vinterväghållning. Härmed torde det rättvisa och följdriktiga uti detta förslag kunna anses vara principiellt erkänt.

På grund av vad jag härovan anført, får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen må besluta i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte efter verkställd utredning framlägga förslag till sådan ändring i gällande väglag, att statsbidrag må utgå för vinterväghållning efter samma grunder som för vägunderhåll den tid marken är bar.

Stockholm den 22 januari 1925.

Ewald Lindmark.
